

In Uganda blijft niks lang hetzelfde. Er gebeurt altijd wel iets, er veranderen steeds dingen. Dat geldt ook bij ons op school. Ik heb dit jaar al met verschillende collega's samengewerkt. Soms denk ik dat ik een hele dag kan lesgeven, en dan blijkt er een ander programma te zijn en loopt de dag toch anders. Ik heb in de afgelopen jaren wel geleerd om hier flexibel in te zijn. Maar onlangs bracht de organisatie uit Noorwegen die de school heeft opgericht ook een leuke verandering teweeg: ze kwamen op bezoek en brachten laptops!

Wij kregen als docenten te horen dat nu we een aantal laptops hebben, we ook de leerlingen ICT-lessen kunnen aanbieden. Dat hoefde ik geen twee keer te horen. Zelf heb ik van jongs af aan met de computer leren omgaan, ook toen dat nog niet voor iedereen normaal was. Dat geef ik graag ook aan 'mijn' kinderen mee.

En dus organiseerde ik op een woensdagmiddag onze eerste ICT-les. Met vier laptops van school en mijn eigen laptop. De 21 kinderen zaten in groepjes van vier om de laptops heen. Nog nooit had ik de leerlingen zo stil meegemaakt. Ze wisten dat ze zich rustig moesten gedragen en dat deden ze meer dan ooit tevoren. Zo grappig om te zien hoe graag ze dit dus ook wilden. We openden Word en de leerlingen mochten om en om wat typen. Voor velen van hen voor het eerst dat ze zelf op een laptop bezig konden zijn. Ze leerden dus echt de basis, zoals de spatiebalk en hoe je hoofdletters typt. Verder zijn we ook nog niet gekomen, want met vier kinderen per laptop die het allemaal even moeten proberen, kan je niet zo snel gaan. Maar dat geeft helemaal niet. Het was een mooi begin.

Hoewel er in Uganda steeds iets kan veranderen, zijn blijvende veranderingen niet zo snel gemaakt. Het zal wellicht nog even duren tot ook andere docenten daadwerkelijk de ICT-lessen gaan aanbieden aan hun leerlingen. Ik hoop daarin met mijn klas ook een voorbeeld te zijn. Om te laten zien hoe je dit kan doen. Ondertussen leren mijn leerlingen ervan. En als juffrouw geniet ik volop van hun enthousiasme.

De afgelopen weken waren er alweer zoveel andere dingen dat het niet gelukt is een tweede les te organiseren. Maar hopelijk lukt dat volgende week wel. Zodat we samen als klas weer een speciale middag kunnen beleven.

Mijn naam is Famke (Nakimuli) Wildeman, 43 jaar. Sinds de zomer van 2016 woon ik in Uganda. Ik werk daar als vrijwilliger op een school, Hand in Hand Special Needs Education Center, in Mukono, waar dove en horende kinderen samen les krijgen. Ik geef les en ik zoek sponsors voor dove kinderen uit armere gezinnen. Ook onderhoud ik contacten met de tolken Gebarentaal.

© Doof.nl